

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/50269 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 22 januari 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 juni 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 25 oktober 2005 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 januari 2007, verzonden op 2 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 15 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.J.J.M. van Tielraden, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

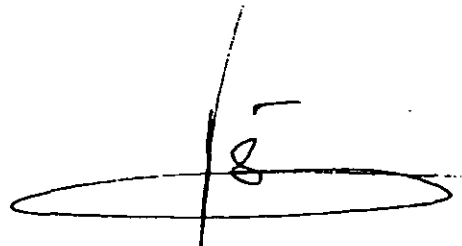
w.g. Van Tielraden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 juni 2007

156-474.

Verzonden: 21 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudig

nevenzittingsplaats Rotterdam

UITSpraak

Reg.nr.: AWB 05/50269
V-nummer

Inzake : eiser,
gemachtigde mr. J.A. Pieters, advocaat te Utrecht,

tegen : de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder, gemachtigde mr. M.A. Eckhardt.

I. PROCESVERLOOP

1. Eiser is geboren op en bezit de Cambodjaanse nationaliteit. Op 18 november 2003 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) onder een beperking verband houdende met "het ondergaan van medische behandeling". Bij besluit van 17 juni 2004 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 1 juli 2004 heeft eiser tegen dit besluit bezwaar gemaakt. Bij besluit van 25 oktober 2005 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

2. Op 8 november 2005 heeft eiser tegen dit besluit (hierna: het bestreden besluit) beroep ingesteld. Bij brief van 2 januari 2006 heeft eiser de gronden van beroep ingediend. Verweerder heeft op 2 oktober 2006 een verweerschrift ingediend.

3. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 13 oktober 2006. Eiser heeft zich ter zitting laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

II. OVERWEGINGEN

1.1. Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, voor zover thans van belang, is verweerder bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd af te wijzen.

1.2. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning

AWB 05/50269

2

voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. In het tweede lid van dit artikel is bepaald dat bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels kunnen worden gesteld over de toepassing van de gronden, bedoeld in het eerste lid.

1.3. In artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 is vastgelegd in welke gevallen een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 niet wordt afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv. Onder c is bepaald dat een aanvraag niet wordt afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het betreft de vreemdeling voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen. Een aanvraag wordt voorts niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv indien het betreft de vreemdeling die behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen categorie, zo volgt uit het bepaalde onder g.

1.4. Ingevolge artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder r, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) kan de in artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 bedoelde beperking verband houden met het ondergaan van medische behandeling. Op grond van het derde lid van dit artikel - voor zover thans van belang - kan verweerder de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 verlenen onder een andere beperking, dan genoemd in het eerste lid.

1.5. Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vb 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv. In het tweede lid is bepaald welke vreemdelingen, op grond van artikel 17, eerste lid, onder g, zijn vrijgesteld van het mvv-vereiste. In het vierde lid van dit artikel is bepaald dat verweerder het eerste lid buiten toepassing kan laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

1.6. Het toepasselijke beleid is neergelegd in de paragrafen B1/1.2.1, B1/1.2.2 en B1/2.2.1 en hoofdstuk B8 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000).

2. Verweerder stelt zich - zakelijk weergegeven - op het standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verband houdende met het ondergaan van medische behandeling, omdat eiser niet in het bezit is van een geldige mvv voor dat verblijfsdoel en derhalve niet voldoet aan het bepaalde in artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000. Eiser komt niet in aanmerking voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, onder c, van de Vw 2000. Verweerder baseert dit op adviezen van het Bureau Medische Advisering (BMA) van 27 mei 2004 en 24 augustus 2005. In laatstgenoemd advies is uiteengezet dat er geen gegevens zijn waaruit kan worden opgemaakt dat eiser momenteel onder medische behandeling staat. Hij wordt paramedisch behandeld. Geconcludeerd is dat het uitblijven van de geboden begeleiding zal leiden tot een stilstand of achteruitgang van eisers vaardigheden, maar niet tot een medische noodsituatie op korte

AWB 05/50269

3

termijn. Voorts wordt eiser in staat geacht om met gangbare vervoermiddelen te reizen naar zijn land van herkomst, mits hij gedurende de reis wordt begeleid door een volwassene. Naar aanleiding hiervan stelt verweerder zich tevens op het standpunt dat het beroep op vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van de hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000, niet kan slagen.

3. Eiser kan zich niet verenigen met het standpunt van verweerder. Eiser stelt zich op het standpunt dat bij het uitblijven van behandeling wel degelijk een medische noodsituatie zal ontstaan. Uit het BMA-advies van 24 augustus 2005 blijkt dat eiser zowel lichamelijk als geestelijk gehandicapt is en dat hij hiervoor nog enkele jaren behandeling nodig heeft. Bovendien blijkt uit het advies dat deze behandeling niet beschikbaar is in Cambodja. Uitblijven van een behandeling zal volgens het BMA leiden tot een achteruitgang van zijn vaardigheden maar niet tot een medische noodsituatie op korte termijn. Gelet op de medische informatie die in het dossier beschikbaar is kan eiser dit standpunt niet volgen. Van een medische noodsituatie is sprake indien de situatie waarbij betrokkene lijdt aan een stoomis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vast staat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke en/of lichamelijke schade. Onder 'op korte termijn' wordt verstaan binnen een termijn van drie maanden. Eiser stelt dat er bij het uitblijven van een behandeling binnen drie maanden ernstige geestelijke of lichamelijk schade zal ontstaan. Eiser wijst erop dat de artsen hebben gesteld dat hij bij het uitblijven van een behandeling in snel tempo achteruit zal gaan, waarbij zijn vermogen om te lopen en/of te praten zal worden aangetast. Tevens is eiser van mening dat zijn situatie gelet op zijn bijzondere handicap, dermate bijzonder is dat het vasthouden aan het mvv-vereiste in casu getuigt van een onbillijkheid van overwegende aard.

Van de zijde van eiser is voorts ter zitting aangevoerd dat onvoldoende is gemotiveerd waarom geen toepassing wordt gegeven aan de hardheidsclausule gelet op de multiple problematiek binnen het gezin. Tevens is aangevoerd dat er aanleiding bestaat om met toepassing van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) vrijstelling van het mvv-vereiste te verlenen.

4. De rechtbank overweegt het volgende.

4.1. Niet is in geschil dat eiser niet in het bezit is van een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor hij een verblijfsvergunning heeft aangevraagd.

4.2. De rechtbank ziet zich gesteld voor de vraag of verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste en evenmin op grond van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000.

4.2.1. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de hardheidsclausule (TK 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 108-109) blijkt dat de daarin neergelegde bevoegdheid van de minister bedoeld is als discretionair van aard en beperkt

AWB 05/50269

4

van omvang. Gevallen waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal worden tegengeworpen, zijn bij en krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien. Voorts wordt volgens die passage een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke gevallen gehonoreerd.

4.2.2. Volgens paragraaf B1/1.2.1 van de Vc 2000 wordt voor de toepassing van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 onderzocht of de desbetreffende vreemdeling in staat is naar zijn land van herkomst te reizen en in staat kan worden geacht daar de behandeling van een door hem in te dienen mvv-aanvraag af te wachten. Volgens paragraaf B1/2.2.1 van de Vc 2000, voor zover thans van belang, is in ieder geval geen sprake van een zeer uitzonderlijk geval dat tot toepassing van de hardheidsclausule aanleiding geeft, indien de desbetreffende vreemdeling stelt dat noodzakelijke, medische behandeling aan terugkeer (teneinde een mvv te verkrijgen) naar het land van herkomst in de weg staat, maar niet heeft aangetoond dat sprake is van een medische noodsituatie. Volgens paragraaf B8/3.3 van de Vc 2000 wordt de hardheidsclausule toegepast, indien wordt voldaan aan de vereisten voor het verlenen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "vanwege medische noodsituatie". Bij de beoordeling van zodanige vergunningaanvraag wordt volgens paragraaf B8/4 van de Vc 2000 de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het herkomstland niet betrokken.

4.2.3. Verweerder heeft advies ingewonnen bij het BMA. Het BMA heeft informatie opgevraagd bij de behandelaars van eiser en de op eiser betrekking hebbende medische informatie betrokken bij zijn advisering. Zowel in het advies van 27 mei 2004 als in het advies van 24 augustus 2005 is - verkort weergegeven - aangegeven dat bij het uitblijven van behandeling geen sprake is van een medische noodsituatie op korte termijn. Tevens is in beide BMA-adviezen geconcludeerd dat eiser kan reizen met gangbare vervoermiddelen.

4.2.4. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder mogen afgaan op voornoemde adviezen van het BMA. De rechtbank overweegt in dit verband dat hetgeen eiser heeft aangevoerd geen concreet aanknopingspunt biedt om aan de volledigheid of juistheid van de adviezen te twijfelen. Eiser heeft het medische oordeel niet inhoudelijk bestreden aan de hand van medische stukken.

4.2.5. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat eiser in staat is naar zijn land van herkomst te reizen en in staat kan worden geacht daar de behandeling van een door hem in te dienen mvv-aanvraag af te wachten. De rechtbank is derhalve van oordeel dat verweerder eiser niet op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 hoeft vrij te stellen van het mvv-vereiste.

4.2.6. De rechtbank is gelet op het vorenstaande tevens van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat terugkeer van eiser naar zijn land van herkomst niet zal leiden tot een medische noodsituatie. In de medische situatie van eiser heeft verweerder

AWB 05/50269

5

derhalve geen aanleiding hoeven te zien om hem onder toepassing van de hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 vrij te stellen van het mvv-vereiste.

4.2.6.1. Ter zitting heeft eiser zich beroepen op de multiple problematiek van het gezin waartoe hij behoort. Daarbij is gewezen op de medische toestand van zijn moeder de traumatische ervaringen die zij in Cambodja heeft gehad en de omstandigheid dat eiser en zijn familieleden niet beschikken over reis- en identiteitsdocumenten en daar - naar gesteld - niet meer aan kunnen komen. De rechtbank ziet evenwel, gezien hetgeen eiser bij zijn aanvraag en in bezwaar heeft aangevoerd met betrekking tot het beroep op de hardheidsclausule, geen grond voor het oordeel dat verweerder, door zich te beperken tot de medische aspecten, onvoldoende heeft gemotiveerd waarom geen vrijstelling wordt verleend van het mvv-vereiste. In dit verband merkt de rechtbank overigens op dat de genoemde aspecten in de besluiten betreffende de overige gezinsleden aan de orde zijn geweest en niet hebben geleid tot ontheffing van het mvv-vereiste. De traumatische ervaringen van eisers moeder zijn betrokken bij de behandeling van haar verzoek om toelating als vluchteling, waarvan de afwijzing bij rechterlijke uitspraak van 15 januari 2004 in rechte is komen vast te staan.

4.3. Nu van de zijde van eiser niet is beargumenteerd waarom verweerder niet heeft kunnen besluiten conform voormeld beleid ten aanzien van de toepassing van artikel 3.71, vierde lid, van de Awb, kan het beroep op artikel 4:84 van de Awb reeds hierom niet slagen.

4.4. Gezien het vorenoverwogene is de rechtbank van oordeel dat de weigering om eiser in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verband houdende met het ondergaan van medische behandeling omdat hij niet in het bezit is van een geldige mvv voor dat verblijfsdoel, in rechte stand houdt.

4.5. Het beroep wordt derhalve ongegrond verklaard.

4.6. De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

AWB 05/50269

6

III. BESLISSING

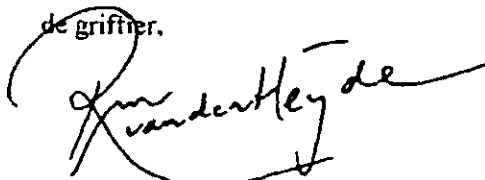
De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

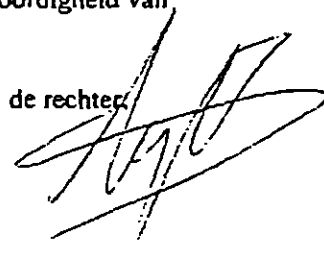
verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E.M.M. Engbers, rechter, en uitgesproken in het openbaar op 22 januari 2007, in tegenwoordigheid van R.A.M. van der Heijde, griffier.

de griffier,

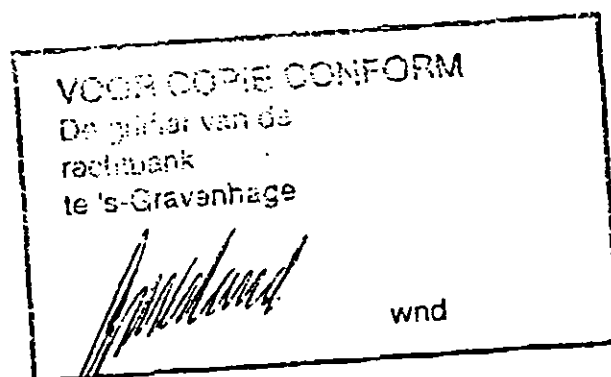

de rechter,

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

afschrift verzonden op: 2 - FEB 2007

27. Feb. 2007 19:23

Pieters Advocaten 030-2716672

Nr. 0973 P. 5-

de Rechtspraak

Rechtbank
Rotterdam

Pieters advocaten
t.a.v. mr. J.A. Pieters
postbus 13017
3507 LA Utrecht

VERZONDEN 2 - feb 2007

datum 23 januari 2007
onderdeel vreemdelingenkamer
contactpersoon R.A.M. van der Heijde
doorkiesnummer 010-2972476
kamer nummer W14-12
A WB 05/50256
A WB 05/50258
A WB 05/50260
A WB 05/50263
ons kenmerk A WB 05/50269
Beroepen va
onderwerp

bezoekadres
Wilhelminaplein 100/125
3072 AK Rotterdam

correspondentieadres
Postbus 50950
3007 BL Rotterdam

t 010 - 297 12 34
f 010 - 297 25 84

Geachte mevrouw,

In bovengenoemde procedures, welke ter zitting zijn behandeld op 13 oktober 2006, is inmiddels uitspraak gedaan. Afschriften van de betreffende uitspraken treft u aan als bijlage bij deze brief. De rechtbank biedt zijn excuses aan voor de lange duur die gemoeid is geweest met het concipiëren van de uitspraken.

Hoogachtend,

R.A.M. van der Heijde
senior gerechtssecretaris

Rechtbank te 's-Gravenhage

zittinghoudende te Rotterdam
Vreemdelingenkamer

Postadres: Postbus 50957, 3007 BV Rotterdam

AANTEKENEN
[] PER FAX ((030) 271 66 72)Mevrouw mr. J.A. Pieters
Postbus 13017
3507 LA UtrechtBezoekadres
Willelmijnplein 100/125
Rotterdam
Telefoon (010) 297 12 34
Fax (010) 297 25 84
Rabobank 19 23 25 892Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Faxnummer stelling
Datum
Ons kenmerkTeam 3 Vreemdelingenteam
mevr G. Meiland
2421
010-2972584
2 februari 2007
procedurenummer 05 / 50269 BEPTDN ENG VI HEI
casusnummerBij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één zaak in uw
brief behandelen.Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerphet beroep van te
justitienummer:
CRV-nummer

Geachte mevrouw,

Hierbij zend ik u een kopie van de uitspraak in bovenvermelde procedure.

Voor het instellen van een rechtsmiddel verwijs ik u naar de uitspraak.

Hoogachtend,

G. Meiland

27.Feb. 2007 19:23

Pieters Advocaten 030-2716672

Nr. 0973

P. 1

PIETERS
ADVOCATEN

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
1226	B 27 FEB 2007
ZAACNR.	
AAN:	V3
BEHANDELD: DD:	PAR:

Mr. G.J. Dijkman
Mw. mr. J.A. Pieters
mr. A.P. van Stralen
Mv. mr. L.M. Straver

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage

tevens per fax: 070 365 1380

Betreft :
Uw kenmerk : Nieuwe zaak
Ons kenmerk : 03229JP

Utrecht, 27 februari 2007

Hoger beroep Vreemdelingenzaken (griffiekosten afboeken van mijn rekening-courant)

geboren op
geboren op
er geboren op hierna te noemen appellanten, allen
wonende te Musselkanaal, AZC Musselkanaal, de Brink 7, domicilie kiezende te
Utrecht aan de Kruisstraat 307 (Postbus 13017, 3507 LA) ten kantore van de
advocaat mr. J.A. Pieters, die hierbij verklaart te dezer zake bepaaldelijk te zijn
gevolmachtigd door appellanten tot het instellen van dit hoger beroep en als zodanig
in deze procedure zal optreden.

Appellanten stellen hierbij hoger beroep in tegen de beslissingen van de Rechtbank
's-Gravenhage, zittinghoudende te Rotterdam, d.d. 23 januari 2007, waarbij de
namens hen ingediende beroepen tegen de beslissingen van de Minister van
Vreemdelingenzaken en Integratie d.d. 25 oktober 2005 betreffende de
ongegrondverklaring van de namens hen ingediende bezwaarschriften tegen de
afwijzende beschikkingen op hun aanvragen om een verblijfsvergunning voor
medische behandeling ongegrond zijn verklaard. Deze uitspraak is op 2 februari jl.
aan de gemachtigde van appellanten verstuurd. Afschriften van de bestreden
beslissingen van de Rechtbank treft u bijgaand aan.

Appellanten kunnen zich niet met de bestreden beschikking verenigen op grond van
het navolgende:

Postbus 13017, 3507 LA Utrecht

Kruisstraat 307, 3581 GK Utrecht

Telefoon 030-2718885, fax 030-2718882

27.Feb. 2007 19:23

Pieters Advocaten 030-2716672

Nr. 0373

P. 2

Grief 1

De Rechtbank heeft ten onrechte overwogen, dat de Minister in redelijkheid heeft kunnen besluiten geen vrijstelling te verlenen van het mvv-vereiste gelet op de problematiek van . De Rechtbank heeft miskend, dat er concrete aanknopingspunten zijn om aan het advies van de BMA over te twijfelen, nu de conclusie van de BMA niet in overeenstemming is met de informatie van de behandelend artsen, en deze afwijking niet nader is gemotiveerd.

Appellanten hebben aangevoerd dat er vrijstelling dient te worden verleend van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c) Vw. 2000, omdat er bij het uitblijven van een behandeling van Pi Tu Heng op korte termijn een medische noodsituatie zal ontstaan. De BMA heeft geconcludeerd dat er bij het achterwege van een behandeling van geen medische noodsituatie op korte termijn zal ontstaan. Appellanten hebben hiertegen aangevoerd, dat er concrete aanknopingspunten zijn te twijfelen aan de conclusie van de medisch adviseur. In dat kader hebben appellanten erop gewezen, dat de behandelaars hebben gesteld dat bij het uitblijven van een behandeling in snel tempo achteruit zal gaan, waarbij zijn vermogen om te lopen en/of te praten zal worden aangetast. In par. 3.2 van hoofdstuk B8 van de Vc 2000 is te lezen, dat er sprake is van een medische noodsituatie indien vaststaat dat het achterwege blijven van een behandeling op korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke en lichamelijke schade. Appellant stelt zich op het standpunt, dat de aantasting van het vermogen om te lopen en of te praten moet worden beschouwd als een vorm van invaliditeit dan wel een andere vorm van ernstige geestelijke en/of lichamelijke schade. Aangezien wordt aangegeven, dat deze aantasting in snel tempo zal plaatsvinden, ligt het voor de hand te concluderen dat er sprake is van een medische noodsituatie. Zonder nadere motivering is in het licht van deze informatie van de behandelend artsen dan ook niet inzichtelijk op welke wijze de BMA tot zijn standpunt heeft kunnen komen, dat er geen sprake zal zijn van een medische noodsituatie op korte termijn. In dat kader is van relevant dat de medisch adviseur zich voor zijn oordeel slechts heeft gebaseerd op de informatie van de behandelend artsen. Indien het oordeel van de BMA kennelijk afwijkt van de behandelend artsen, rust op hem de plicht dit nader te motiveren. Aangezien deze nadere motivering in het advies van de BMA ontbreekt, en verweerder de conclusie van de BMA zonder meer heeft overgenomen, vertoont de beschikking derhalve een motiveringsgebrek. De Rechtbank heeft dit miskend.

27.Feb. 2007 19:23

Pieters Advocaten 030-2716672

Nr. 0973 P. 3

Grief 2

De Rechtbank heeft miskend, dat de beschikking ondeugdelijk is gemotiveerd, of althans op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen, nu de beschikking is gebaseerd op een BMA-advies dat is gebaseerd op onvolledige informatie.

Verweerder heeft ten aanzien van mevrouw eveneens advies ingewonnen bij de BMA. In het laatste advies van de BMA van 24 augustus 2005 wordt aangegeven dat er nader onderzoek plaatsvindt naar de buikklachten van betrokkene, zodat er geen uitspraak kan worden gedaan over de vraag of er bij het uitblijven van een behandeling van de buikklachten een medische noodsituatie zal ontstaan omdat het resultaat van het onderzoek nog niet is afgerond. Dit betekent, dat de BMA geen duidelijk oordeel geeft over de vraag of er bij het uitblijven van een behandeling een medische noodsituatie ontstaat op korte termijn. Dit impliceert dat verweerder op basis van dit BMA-advies niet het standpunt heeft kunnen innemen, dat er bij het uitblijven van een behandeling geen sprake zal van een medische noodsituatie op korte termijn. In dat opzicht is de beschikking ondeugdelijk gemotiveerd, hetgeen door de Rechtbank is miskend. Daarnaast heeft de Rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de beschikking op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen. Voor een zorgvuldige besluitvorming was het noodzakelijk geweest he nog lopende medische onderzoek af te wachten, en vervolgens opnieuw BMA-advies in te winnen.

Grief 3

Ten onrechte komt de Rechtbank tot het oordeel, dat verweerder in redelijkheid geen toepassing heeft gegeven aan de hardheidsclausule, en daarbij voorbij heeft mogen gaan aan de multiële problematiek binnen het gezin.

Appellanten hebben zich er op beroepen, dat het vasthouden aan het mvv-vereiste zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Appellanten hebben in dat kader gewezen op de multiële problematiek binnen het gezin, te weten de ernstige handicap van en daarnaast de ernstige psychiatrische problematiek van mevrouw als gevolg van haar gruwelijke ervaringen in het kamp van de Rode Khmer, waardoor zij ernstig getraumatiseerd is geraakt. Appellanten stellen zich op het standpunt dat verweerder ten onrechte in elke zaak afzonderlijk heeft getoetst of het vasthouden aan het mvv-vereiste leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. Appellanten stellen, dat verweerder heeft verzuimd de combinatie van problemen binnen het gezin in ogenschouw te nemen, zodat de beschikkingen in dit opzicht ondeugdelijk zijn gemotiveerd. Dit argument van appellant wordt in de bestreden beslissingen van de Rechtbank niet afdoende weerlegd.

27.Feb. 2007 19:23

Pieters Advocaten 030-2716672

Nr. 0973 P. 4

Redenen waarom:

Appellanten zich thans wenden tot Uw College met het eerbiedig verzoek om het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraken van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Rotterdam, van 23 januari 2007 te vernietigen, en verweerder te veroordelen in de kosten van deze procedure.

Welk opende enz.
Gemachtigde